

เรื่องสั้น "L.I.F.E"

-Loop-

พีท ชายหนุ่มหน้าตาธรรมดา จบปริญญาตรีมาด้วยเกรดนิยมนับกลาง ๆ หลังจากจบมาแล้ว พีทต้องรอช่วงสมัครงาน อยู่นานเกือบครึ่งปี จนได้งานที่บริษัทธรรมดาแห่งหนึ่ง ได้เงินเดือนธรรมดาเท่า ๆ กับพนักงานบริษัททั่วไป งานที่ทำก็ ธรรมดา พิมพ์เอกสาร ตรวจสอบความถูกต้อง ส่งให้ฝ่ายบัญชี แล้วรวบรวมสถิติส่งให้ผู้จัดการฝ่ายการตลาดทุกสิ้นเดือน งานของพีทมีแค่นี้

พีทต้องตื่นตั้งแต่ตีห้า เพื่อให้ทันคิวรถจากแถวชานเมือง เพื่อมาที่ท่าเรือแล้วต่อเรือหางยาวมาขึ้นมอเตอร์ไซค์รับจ้างอีก ต่อหนึ่งจนถึงที่ทำงาน เพราะเส้นทางที่ว่า เป็นเส้นทางที่ประหยัดทั้งเวลาและเงินในกระเป๋าของพีทมากที่สุดแล้ว แม้จะต้อง ตื่นเช้า หนักลื่นน้ำเนา หรือหัวเขาฟาดกระຈกรถยนต์เกือบทุกวันก็ตาม

พีทไม่ค่อยเสวนากับเพื่อนร่วมงานเท่าไร ทุกคนรู้ว่าพีทเป็นคนประหยัด ห่อข้าวมากินเองทุกเที่ยง และตรงดิ่งกลับบ้านทันทีที่เลิกงาน ไม่เคยแวะสังสรรค์นั่งร้านกาแฟ ลานเบียร์ ไม่เคยโยยหาอาหารกินตามร้านดังห้างโรงแรมหรือห้างใหญ่ เพราะพีทรู้ว่าต้องเก็บออมไว้ เพราะชีวิตเขาไม่ได้เกิดมาสบาย ชีวิตที่ไร้พ่อแม่ มีเพียงยายที่สงเสี่ยเลี้ยงดูเขามาตั้งแต่ แบนเบา และตั้งชื่อให้ตามพระเอกชื่อดังสมัยเขาเกิด "พีท ทองเจือ" ชื่อเล่นของเขาจึงมีที่มาเช่นนี้เอง

เงินเดือนทุกเดือนจะเป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน ค่ากินค่าอยู่ของสองปากท้อง รวมถึงค่าเดินทางของยายเวลาไปหาหมอเพื่อ รักษาอาการโรคหัวใจ เพราะสมัยยังมีแรงทำงาน ยายรับจ้างทำทุกอย่าง ทั้งดายหญ้า ปลูกข้าว ทำความสะอาด ล้างชามตาม ร้านอาหาร เก็บผักที่ปลูกเองไปฝากขายที่ตลาด เงินที่หาได้เพื่อสงเสี่ยพีทให้เรียนให้สูงที่สุด จนร่างกายเริ่มไม่ไหว เคราะห์ดีที่พีทได้งานทำพอดี แม้ว่าจะไม่ได้รายได้มากมายอะไร แต่ก็พอใช้ไม่ขัดสน คงด้วยความประหยัดที่ยายพร่ำสอนมา ตลอดนั่นเอง

ชีวิตในแต่ละวันนอกจากงานที่ทำ พอถึงกลับบ้านแล้วพีทต้องหากับข้าวกับปลาให้ยายทาน ทำความสะอาดบ้านนิดหน่อย เพราะส่วนหนึ่งยายก็เก็บกวาดไปบ้างเวลาว่าง ๆ อยู่ที่บ้าน ยังเหลือซักผ้ารีดผ้า และช่วยยายพับถุงกระดาษเพื่อไปส่งร้านขาย กล้วยทอดที่ตลาด เป็นรายได้เสริมช่วยพีทอีกทางที่พอจะทำได้

ชีวิตเป็นแบบนี้ทุกวัน เกือบสามร้อยหกสิบห้าวันต่อปี จนบางทีเวลาที่พีทเดินไปขึ้นรถกลับบ้าน เห็นหนุ่มสาว ๆ สงสรรค์ สงรอยยิ้มให้กัน หรือนั่งเกาะกุ่มมือกัน

"ดูชีวิตพวกเค้าช่างน่าอิจฉาเสียจริง" พีทนึกยามเหม่อมอง แล้วจึงก้มหน้าเดินกลับบ้านต่อไป

"บางที ชีวิตมันก็น่าเบื่อและบดชบอยู่ในทีนะ"

พีทเผลอคิดในบางคืนที่ล้มตัวลงนอน แล้วยนึกถึงชีวิตในวันพรุ่งนี้ตอนเช้า

-Irritation-

"พีทเอ๊ย...พีท..ตื่นหรือยังลูก...พีท"

เสียงดังแว่ว ๆ อยู่ข้างหูพีท แต่วันนี้เขารู้สึกเหมือนร่างกายมันอยากอยู่หนึ่ง ๆ ราวกับกำลังประท้วงที่ใช้งานมันมานานหลายปี

"ตื่นแล้วยาย ตื่นแล้ว.."

พีทหอบสังขารที่อ่อนล้าลุกขึ้น ล้างหน้า แต่งตัว แล้วออกไปทำงานอย่างที่เคยทุกวัน

ในขณะที่กำลังปิดประตูรั้วไม้หน้าบ้าน ยายตะโกนมาไว ๆ จากในบ้าน

"พีท ตอนเย็นพายายไปหาหมอหน้าปากซอยที่นะลูก ยายเหนื่อยยิ่งงังไม่รู้วันนี้"

พีทถอนหายใจด้วยความรู้สึกสับสนปนเปหลายอย่าง ทั้งเหนื่อยล้า กังวล และอีกมากมายเกินกว่าจะอธิบายได้ เขาใส่กลอนรั้วบ้านแล้วรีบออกไปเพื่อให้ทันรถก่อนที่จะสายไปกว่านี้

แต่เหมือนจะก้าวเท้าออกบ้านผิดข้าง ถ้าไม่นับที่โดนน้ำเน่าจากคลองสาตใส่เสื้อตัวนอก และโดนกระจกข้างรถพาดใส่หัว เขาอย่างเต็มแรงแล้ว การโดนหัวหน้าเรียกพบ ถือเป็นความโชคร้ายมาก ๆ ของวันนี้

"คุณอดิศักดิ์ ปกติคุณไม่เคยมีปัญหาหลายนี้ แต่วันนี้แย่น้อยนะ เพราะเอกสารสำคัญที่คุณรับผิดชอบดำเนินการอยู่ไม่มีใครทราบเรื่องเลย ดินะที่ลูกค้าให้เลื่อนกำหนดส่งเป็นพรุ่งนี้ได้ ไม่งั้นเราจะเสียหายมากเลย... เอาละ ไปทำงานต่อได้ ผมถือว่านี่เป็นครั้งแรก ผมให้ออกาสคุณนะ ไปได้แล้วครับ"

พีทก้มหน้าฟังเงิบ ๆ ไม่ได้เถียงอะไร หลังจบบทสนทนาแล้วเขาจึงหันหลังเดินออกจากห้องหัวหน้ามาช้า ๆ เขาสังเกตได้ถึงสายตาหลายคู่ที่จับจ้องมาขณะที่เดินรีมาที่โต๊ะทำงาน สายตาเหลือบไปเห็นพนักงานสาวสองสามคนจับกลุ่มกัน พร้อมชี้มือชี้ไม้มาทางโต๊ะเค้า

"คงจินตนาการเรื่องเลือนอกที่เน่ามากสินะ โธ่เว้ย..ทำไมวันนี้มันช่วยจริง" เขานึก

พีทนั่งถอนหายใจอยู่พักใหญ่ พร้อมทบทวนถึงเหตุการณ์เมื่อวานเย็น เอกสารมาส่งที่โต๊ะเกือบห้าโมงเย็นแล้ว เขาพยายามจัดการบิลพวกนั้นให้เรียบร้อย แต่เพราะตัวเลขจำนวนมาก เขาเกรงว่าจะผิดพลาดจึงเก็บไว้เพื่อรับมาทำตอนเช้า เพราะถ้าสายกว่านี้เขาคงไม่มีเวลาแวะซื้อกับข้าวสำหรับมือเย็นและเช้าวันพรุ่งนี้ แคมถ้ำตกรถยาคงรอจนทิวเมื่อเมื่อวันก่อน

พีทก้มหน้าเอามือกุมขมับ มีน้ำตาเริ่มออกมาจากดวงตาได้แฉ่นกรอบหนาสีดำทรงเขย ๆ ที่ใส่มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

"ทำไมชีวิตแม่งช่วยแบบนี้วะ เหนื่อยโวย!" น้ำตาของเขาพูดแทนทุกสิ่ง

นาฬิกาบอกเวลาห้าโมงตรง พีทจัดการงานจนเสร็จเรียบร้อยทุกอย่าง เขารับคว้าเสื้อนอกที่ส่งกลิ่นเน่า ๆ มาทั้งวัน ม้วนใส่กระเป๋าสะพาย แล้วรีบลุกออกจากสำนักงานในทันที ขณะเดียวกับที่ประตูห้องเจ้านายเปิดออก เขาเรียกหาพีท แต่คลาดกันเพียงไม่กี่วินาทีก่อนหน้า พีทตรงดิ่งขึ้นรถเพื่อแวะตลาดสดซื้อกับข้าวเย็นและมือเช้า แล้วรีบกลับบ้านในทันที

"ยาย..ยาย กินข้าวแล้วรีบไปหาหมอกัน ยาย"

ยายค่อยพูดจากหมอนอิงสามเหลี่ยมที่วางบนพื้นบ้าน หน้าตายายดูอ่อนแรง มีไอหอบและดูเหนื่อยอย่างมาก แต่ก็พยายามดันตัวลุกขึ้นจนได้

"แฉีก ..แฉีก .."

"ยาย ไทวมัย ดูท่าเหนื่อยมาก เรารีบไปกันนะ ไปโรงพยาบาลกันดีกว่า" พี่ทรีบทรุดตัวเข้าไปพยุงยาย

"ไปหาหมอหน้าปากซอย...แฉีกๆ..ก็พอมั่งลูก"

"ไปโรงพยาบาลดีกว่า ผมว่ายายต้องไปหาหมอให้ตรวจให้ละเอียดแล้วนะ"

"ไม่เอาละ เดี่ยวฉีดยาซักเข็มก็หาย ไปโรงหมอมันเสียเวลา เดี่ยวเอ็งจะไม่ได้พักผ่อนกันพอดี เหนื่อยมากแล้วลูกเอ๊ย.. แฉีก...แฉีก...แฉีก"

"ยาย!... ยาย!....."

ร่างของยายทรุดลงมอมคว่ำลงกับพื้น ไร้เสียงตอบจากยาย มีเพียงเสียงหายใจที่ดังครืดคราดที่ดูเหมือนกำลังเบาลงเรื่อย ๆ

"ยาย!..ยายครับ...ยาย" พี่พยายามประคองยายไว้ในอ้อมกอด

ความเจ็บเข้าปกคลุม มีเพียงเสียงไซเรนรถพยาบาลดังไกลออกไป ไกลออกไป...

ในรถพยาบาลมีชายหนุ่มเนื้อตัวเปียกโชกด้วยเหงื่อ นั่งกุมมือหญิงชราผู้เป็นเหมือนจะเกียงดวงน้อยที่ให้แสงสว่างท่ามกลางพายุฤดูร้อนที่เกรี้ยวกราด น้ำตามันไหลรินไม่ขาดสายจากดวงตาของชายหนุ่มผู้ที่เคยบอกตัวเองให้เข้มแข็งอยู่เสมอ แต่ตอนนี้คงไม่ต้องแล้ว

-False Negative-

พี่หนุ่มมือที่เปียกชื้นราวกับกำลังอธิษฐานขออะไรบางอย่างต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรืออะไรก็ได้ที่อำนาจพรให้ได้หากมีอยู่จริง ซึ่งถ้าอ่านใจเขาได้คงได้ยินแต่เสียงก้องของคำขอที่ว่า

"ให้ยายปลอดภัย ขอให้ยายหายด้วยเถอะครับ"

ยายยังคงอยู่ในห้องฉุกเฉิน พี่นั่งรอนานหลายชั่วโมงจนราวเที่ยงคืน หมอประจำห้องฉุกเฉินเดิมมาคุยกับพี่ เขายืนนิ่งเหมือนเวลาหยุดเดินไปชั่วขณะ พอหมอเดินจากไป พี่ทรุดกายลงบนเก้าอี้เหล็กที่วางเรียงยาวหน้าห้องฉุกเฉินอีกครั้ง เหลือเพียงเสียงก้องในหูทั้งสองข้าง ราวกับแผ่นเสียงที่ดกร่องเข้าไปมา

"คนไข้มีภาวะหัวใจวายครับ อาการตอนนี้ยังน่าหวังครับ หมอให้ยาขับปัสสาวะแล้ว คนไข้ยังเหนื่อยและโอดมากครับ ขอหมอดูอาการอย่างใกล้ชิดอีกซักกระยะนะครับ คุณกลับไปพักที่บ้านก่อนแล้วค่อยกลับมาเฝ้าอีกที่ เดี่ยวหมอจะย้ายคนไข้ไปห้อง ICU ก่อน เพื่อให้การดูแลที่ใกล้ชิดนะครับ"

พีทเดินโซเซออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับบ้าน คงเพราะไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เย็น จนตอนนี้เกือบตีสามแล้ว พีทเดินเข้าบ้านเก็บกวาดถุงแองที่หกกระจายตอนโยนทิ้งออกไปเพื่อไปประคองยาย เขาเข้าไปอาบน้ำเพื่ออยากให้ร่างกายสดชื่น และน้ำจากฝักบัวเก่า ๆ ที่พุ่งออกมา มันช่วยกลบน้ำตาลที่ไหลออกมาอย่างพรึ่พรูได้เป็นอย่างดี

"สวัสดีครับ ฝ่ายบุคคลเหรอครับ ผมอดิศักดิ์ ฝ่ายจัดซื้อนะครับ ผมขอผลงานซักสองวันนะครับ พอดีมีธุระด่วนครับ.."

"อะ คุณอดิศักดิ์ พอดีหัวหน้า..." แต่ปลายสายของพีทก็วางหูไปก่อนเสียแล้ว

พีทไปเผ่ายายที่หน้าห้อง ICU มาทั้งวัน แต่ก็ได้แค่เฝ้าจากนอกห้อง มีหมอมาดูอาการยายบ้างวันละสองรอบ แล้วก็บอกเหมือนเดิมคือ

"อาการยังทรง ๆ นะครับ อาการน้ำตาลมอดดีขึ้นบ้าง แต่พบอาการหัวใจโต หมอคาดว่าคงเป็นเพราะโรคความดันโลหิตสูงที่ไม่ได้รักษาให้เหมาะสมครับ"

พีทนั่งทบทวนกับตัวเองอยู่นาน จนรู้สึกว่าเขาบกพร่องในเรื่องที่ไม่ดูแลยayiให้ดีพอ จนยายต้องป่วยหนักขนาดนี้ พีทรู้แค่ว่าเขาต้องพยายามมากกว่านี้แม้ว่าจะเหนื่อยแค่ไหนก็ตาม ต้องมากกว่านี้ เขาจะสู้ทุกทาง ขอแต่ยายอย่าเป็นอะไรมากก็พอ

ระหว่างที่นั่งอยู่มีหมายเลขแปลก ๆ โทรเข้ามา แต่เขาไม่รับเพราะเป็นเบอร์ที่ไม่ได้บันทึกไว้ในเครื่อง คงไม่ใช่เรื่องอะไรสำคัญนัก ซึ่งจริง ๆ ในเบอร์ที่บันทึกก็มีเพียงเบอร์ที่ทำงาน เบอร์เพื่อนสมัยเรียน และเบอร์บอยเฟรนด์ที่นั่งทำงานข้าง ๆ แค่นั้นเอง พีทแทบจะไม่ได้คุยกับใครมากนักช่วงสองสามปีที่ผ่านมา

เข้าอีกสองวันต่อมา พีทเดินเข้ามาในสำนักงาน บอยรีบเดินมากระซิบเบา

"พีท หัวหน้าเรียกมึงวะ ถามหา มึงมาสองวันละ ดูบอกว่ายายมึงป่วย เลยผลงาน มึงรีบไปเลยนะ ไม่รู้แกจะปนะอะไรอีก"

พีทพยักหน้า รีบเดินไปพบหัวหน้าทันที

"อ้าว อดิศักดิ์ มาแล้วเหรอ นั่งก่อนสิ คุณยายเป็นไงบ้าง ดีขึ้นมั๊ย"

"หัวหน้าทราบด้วยเหรอครับ หมอยังให้รอดูอาการครับ ขอขอบคุณครับที่เป็นห่วง"

"อืมม ผมก็เข้าใจนะ แม่ผมก็เคยไม่สบายนานเชียว ผมก็วิ่งรอบเลย เล่นเอาเครียดอยู่นาน เอาจีนะ ผมจะให้คุณทำงานที่บ้านก็ได้ เพราะจริง ๆ ผมจะเลื่อนให้คุณเป็นรองหัวหน้าฝ่ายขายอยู่แล้วนะ พอดีวันนั้นมีปัญหานิดหน่อย จริง ๆ คุณเป็นคนขยันและทุ่มเทให้บริษัท ผมทราบดี ตั้งแต่ทำงานมา ผมตรวจสอบประวัติแล้ว คุณไม่เคยลางานเลยซักวัน ต่อไปนี้เข้ามาทำงานวันเว้นวันก็ได้นะ แต่เอกสารจะจัดส่งให้ทางเมลล์ คุณตรวจสอบแล้ว จัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องส่งมาให้จากที่บ้านก็ได้ แต่ต้องให้ถูกต้องครบถ้วนเหมือนเดิมนะ คุณจะให้มีเวลาดูแลยายเพิ่มอีกนิดก็ยังดี...อ้อ ผมให้แผนก IT เค้าหา notebook ให้คุณเครื่องหนึ่งนะ ไม่ใช่เครื่องใหม่หรอก แต่ใช้งานได้ดี คุณไม่ต้องกังวล เอาละไปทำงานเถอะ ผมฝากของเยี่ยมไว้ที่โต๊ะนะ ฝากไปเยี่ยมคุณยาย ขอให้หายไว ๆ นะ"

"ขอบคุณครับ ขอคุณจริง ๆ ครับ หัวหน้า" พีทยกมือไหว้ รีบเดินหันหลังออกมา ก่อนที่หัวหน้าจะสังเกตเห็นน้ำตาลที่กำลั่งจะหยดลงมาบนแก้ม

พีทกลับมาที่โต๊ะ เห็นกระเช้าใส่ผลไม้ขนาดกะทัดรัดวางอยู่ แต่ข้าง ๆ มีห่อกระดาษมัดโบว์สีน้ำเงินวางด้วย

"บอย นีอะไรวะ ใครเอามาวางไว้เนี่ย"

"มึงก็เปิดดูสิวะ มีการ์ดเขียนอยู่นั่นไง" บอยยิ้มมีเลศนัยแล้วรีบหันกลับไปหน้าจอเพื่อทำงานต่อ

พีทพลิกการ์ดออกดู

"สุขสันต์วันเกิดนะ จากเพื่อน ๆ ฝ่ายบุคคลจ๊ะ (นิด , ริน , จีบ) มีรูปหัวใจดวงเล็กที่ด้านบนชื่อรินด้วย

"ริน น้องฝ่ายบุคคลที่วันนั้นจับกลุ่มคุยกันวันนั้นนี่นา" พีทลำดับความคิด

เขาแกะห่อกระดาษออกดู พบเสื้อแจ็กเก็ตตัวใหม่อยู่ในห่อ มีกระดาษโน้ตอีกใบเขียนไว้ด้านใน

"เอาไว้ใส่นะคะ ^_^"

พีทสับสนเล็กน้อยกับของขวัญชิ้นนี้ หันกลับไปข้าง ๆ เห็นบอยยิ้มกว้างยื่นหน้ามาใกล้

"น้องรินโทรหา มึงยัง กูให้เบอร์มึงไปแล้วนะ งานนี้มึงเสร็จแน่ ให้อูเตรียมของไว้เลยมัย"

พีทหน้าแดงจนสังเกตได้ จริง ๆ แล้วเขาก็ได้แต่ส่งยิ้มให้รินทุกเช้าเวลาเดินสวนกันแค่นั้น ด้วยตัวเขาแค่พนักงานธรรมดาหน้าตาพื้น ๆ คงไม่คิดหวังอะไรมากนัก แค่นี้ก็ในใจว่าน้องคนนี้น่ารักก็เท่านั้น

เขารีบกวดหาเบอร์ที่มิสคอลไปเมื่อวาน แล้วรีบบันทึกไว้ทันทีในชื่อ " Rin <3 "

ก่อนกลับบ้านวันนี้ เขาแวะไปที่ห้องฝ่ายบุคคลด้วยสีหน้าแดงเข้ม ก้มหน้าก้มตาเดินเข้าไป

"ขอบคุณทุกคนมากนะคะ" พีทค้อมตัวลงโค้งเกือบคำนับ แล้วรีบลูกลีลุกลนเดินกลับออกไปจนเกือบชนประตูเลื่อนกระจก เหลือเพียงหัวเราะคิกคักลอดออกมาเบา ๆ พีทรีบเดินจ้ำออกไปพร้อมหัวใจที่เต้นโครมครามแทบจะหลุดออกมาระหว่างนั่งรถไปโรงพยาบาลเขาส่งข้อความไปหาเบอร์ของริน "ขอบคุณอีกครั้งนะคะ"

"ใส่ให้ดูด้วยนะ ^_^" รินส่งข้อความกลับมา รอยยิ้มกว้างที่แทบไม่เคยเห็นมาหลายปี เกิดขึ้นที่มุมปากพีทอีกครั้ง

-Enlightment-

พีทนั่งกินข้าวกล่องที่แวะซื้อมาหน้าห้อง ICU เหมือนทุกวัน สักพักมีพยาบาลเดินเข้ามาพบ

"ญาติป้าสาย ไข่ม้อยคะ เข้าไปเยี่ยมได้แล้วนะคะ หมออนุญาตแล้ว อากาศคนไข้ดีขึ้นมาก พุดคุยได้ตอบได้แล้ว แต่ยาวนานมากนะคะ หมอยังอยากให้คนไข้พักผ่อนมาก ๆ อยู่"

"จริงเหรอครับ ขอขอบคุณครับ ขอขอบคุณ"

พีทรีบเก็บของ แล้วรีบล้างมือหน้าห้องก่อนเปิดประตูเข้าไป

"ยาย ยายเป็นไงบ้างครับ เหนื่อยอยู่มั้ย" พีทเอามือไปโอบรอบมือที่เหี่ยวแห้งของยาย

ยายลืมหัดขึ้นช้า ๆ "พีทเอ๊ย ยายค่อยยังชั่วแล้ว ยายก็นึกว่าเป็นไข้ธรรมดา ไร้...ดันป่วยหนักซะได้ ดูสิ พีทหลานยาย ชูบไปเยอะเลย นอนมั้งหรือเปล่าลูกเอ๊ย"

"ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมจะมาอยู่เป็นเพื่อนยายได้บ่อยเลยครับ ไร่จะเล่าให้ฟัง ผมว่ายายพักผ่อนก่อนดีกว่านะ หมอสั่งไว้" น้ำตาเริ่มขึ้นที่หลังแว่นพีทอีกครั้ง

"งั้นกลับบ้านเถอะลูก ยายห่วงบ้าน เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยมา"

พีทแหวะถามอาการยายที่เคาน์เตอร์พยาบาลอีกรอบ ซึ่งพยาบาลแจ้งว่าหมออาจให้ผู้ช่วยกลับบ้านได้อีกในสองสามวัน หากอาการคงที่ แต่อาจจะต้องทานยาสม่ำเสมอและลดอาหารเค็มจัดลง พีทรีบค่าแล้วรีบกลับบ้าน

ระหว่างทางเป็นอีกครั้งที่พีทได้ทบทวนเรื่องราวความวุ่นวายที่ผ่านมาสองสามวันนี้ แล้วเขาก็พบว่า บางอย่างที่เรเคยคิดว่าแย่ ในความเป็นจริงอาจจะไม่ได้แย่อย่างที่เราคิดเอาเองก็เป็นได้ จากชีวิตก่อนหน้าที่เขาคิดว่ามันห่วย ช้าช้าก จำเจ จนเกือบเรียกว่าบ๊อดชบ ความจริงแล้วมันคือปาฏิหาริย์ด้วยซ้ำ ลองนึกภาพเช้าของวันใหม่ ที่ตื่นมาแล้วกลับพบว่าไม่มีคนที่เรารักอยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครให้เราบอกรัก จับมือ หรือโอบกอดอีกต่อไป นั่นต่างหากคือชีวิตที่เลวร้ายจากกว่านี้มากนัก

พีทนั่งอมยิ้มเล็ก ๆ ก่อนนึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ ก็ตามที่ช่วยให้ชีวิตของเขายังคงกลับไปจำเจ ช้าช้ากเหมือนเมื่อก่อนหน้านี้

"ขอบคุณครับ"